



## Я НАРОДИВСЯ

Я народився голодним і невиспаним.

Тато каже, я був таким сердитим, ніби мене сто років не годували. Навіть облизав йому плече і наток кулачками шию.

Перші місяці я їв, спав і трохи плакав, коли не давали їсти і спати. А от коли відпочив — усміхнувся і став роздивлятись обличчя довкола.

Мамине добре і ласкаве, заплакане від щастя. А щастя — то, здається, я. Принаймні мама так каже.

Таткове обличчя трохи схвильоване, бо тепер він не зможе вночі грати в комп'ютерну гру. А ще він забуває, як правильно вдягати підгузки, і плутає «бодики» з «чоловічками».

Обличчя сестрички таке кумедне! Вона пробує говорити до мене малючковою мовою. Каже: «Ти нас малук галбузик!» Вивалює язик, вирячує очі і думає, ніби я все зрозумів.

Дзуськи! Не розумію я нічогосінько. Але дуже весело!

# ЯК Я НАВЧИВСЯ ВСМІХАТИСЯ

Біля мене мама, тато, сестричка і бабуся.

Вони всміхаються і дивляться на мене приязно. Хочу теж так навчитися. Та мої очі ще не можуть на чомусь зосередитися і блукають таємничими світами: ось тут пролетів ангелик, а там сяють вогники... Щось темне і тепле огортає мене, шумить, булькає... На мить заплющую очі — і знову провалююся в дрімоту.

— Малятко... — чую наче здалеку й розплющую очі.

Усмішки рідних тепер близько, і мій ротик пробує це повторити. Спершу один куточок усміхається, а потім другий.

Ну чому вони всміхаються по черзі та ніяк не можуть домовитися? Спробуймо ще раз. Один куточок вгору, тепер другий, очі не закриваються...

Ура! Вийшло!

Усі побачили мою усмішку і теж заусміхалися на весь рот, показавши зуби.

Чого нема, того нема: поки всміхатимуся беззубо.





## ЯК Я НАВЧИВСЯ ПОВЗАТИ

Біля великого ліжка висить карта.

На ній помістилися всі країни, моря й океани. А ще багато різних тварин.

Акул і змії сестричка заклеїла наліпками з феями. Сила блискіток і чарівних паличок має стримати страховиськ.

А я лежу на пузі з високо задертою головою і розмірковую: куди б вирушити?

Відштовхуюся колінами від покривала і рухаюся в напрямку Антарктиди.

Ох, як тяжко! Опускаю голову, щоб відпочити.

Звісно, ніхто не казав, що така далека мандрівка буде легкою.

З-під покривала вириває Подушкова гора, і я прямую до її вершини. Хух! Перекотився.

Тепер переді мною ціле поле з лего. Воно боляче впирається мені в животик.

Але й тут на мене чекає велична перемога.

Доповзаю майже до краю ліжка. Попереду зіє провалля.

Я відчайдушно хапаюся за край Антарктиди, щоб втриматися...

І раптом на мене падає увесь світ: із країнами, морями, океанами; зміями й рибами; феями й пінгвінами.

Тихенько лежу під картою і тішуся: це була перша велика мандрівка.



## КОЛИСКОВА ДЛЯ ГНОМІВ

Люблю засинати під гномську колискову. Вона лунає з телефону. Мама каже, що коли я виросту, то стану широкоплечим і волохатим. Певно, як мавпа або гном.

Тато розповідає, ніби всі гноми такі волохаті, що не добереш: де дядько, а де тітка.

Я слухаю гномську колискову бага-а-ато разів, поки мама тримає мене на руках. Одна повіка стуляється, а друга — ніяк.

*Був юний світ і зелень гір,  
І Місяць чистий, як папір...\**

Тут посеред колискової вривається якась дурна реклама. Дядько, схожий на орка з гри, обіцяє всім чи то знизити, чи то знищити комунальні. Не знаю, хто такі ті комунальні, але без них, мовляв, настане щастя.

Мамине щастя — це коли орки не псують колискових.

А моє щастя — це мамині руки. Я гойдаюся на них і поволі стуляю повіки...

\* «Пісня Дуріна» ("Song of Durin" у виконанні "Clamavi De Profundis") за поемою Дж. Р. Р. Толкіна (пер. Н. Федорака).